Λόγος στα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου (Αγ. Πρόκλος Πατριάρχης Κων/πόλεως)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Νοεμβρίου, 2012

Νά πάλι ἑορτή.
Νά πάλι πανηγύρι.
Νά πάλι χαρούμενο ἀναψοκέρι γιά τήν μητέρα τοῦ Κυρίου.
Νά ἡ προπόρευσις τῆς ἀψεγάδιαστης νύμφης.
Νά τό πρῶτο ξεπροβόδισμα τῆς βασιλίσσης.
Νά τό σίγουρο σημάδι γιά τήν δόξα πού τήν περιμένει.
Νά προάγγελος τῆς χάριτος πού πρόκειται νά τήν ἐπισκιάση.
Νά γνώρισμα, πού φαίνεται ἀπό μακρυά, τῆς ὑπερβολικῆς της καθαρότητος.
Διότι ἐκεῖ πού ὁ ἱερέας εἰσερχόμενος ὄχι πολλές φορές, ἀλλά μόνον μία φορά τόν χρόνο, τελεῖ τίς μυστικές λατρεῖες, ἐκεῖ γιά νά παραμένη μόνιμα ὁδηγεῖται ἀπό τούς γονεῖς της οἱ ὁποῖοι ἀναδεικνύονται ἔτσι λειτουργοί τῆς χάριτος.

Ποιός γνώρισε παρόμοια περίπτωσι στό παρελθόν; Ποιός εἶδε ἤ ἄκουσε τώρα ἤ ἀπό παληά κορίτσι νά ὁδηγεῖται βαθειά στά Ἅγια τῶν ἁγίων, αὐτά πού, παρά λίγο θά ἦταν ἀπλησίαστα καί γιά τούς ἄνδρες, καί σ᾽ αὐτά νά μένη καί νά τρέφεται; Ἄραγε δέν εἶναι αὐτό τρανή ἀπόδειξις τῶν ἀσυνήθιστα μεγάλων θαυμασίων πού θά τῆς γίνουν μελλοντικά; Ἄραγε δέν εἶναι σημάδι ξεκάθαρο; Ἄραγε δέν εἶναι σίγουρη ἀπόδειξις;

Ἄς μᾶς δείξουν ὅσοι κακολογοῦν ἐναντίον της, καί ἐνῶ βλέπουν εἶναι σάν νά μή βλέπουν: Ποῦ τά εἶδαν αὐτά, δηλ. κόρη καί μάλιστα μόλις τριῶν ἐτῶν, πού γεννήθηκε μέ θεία ὑπόσχεσι, νά προσφέρεται ὡς δῶρο τέλειο καί γιά νά ζήση ἐκεῖ, καί νά συνοδεύεται ἀπό τούς πλουσίους τοῦ λαοῦ, νά ὁδηγεῖται μέ λαμπάδες, καί νά παραλαμβάνεται ἀπό τά γνώριμα χέρια τῶν ἱερέων καί τῶν προφητῶν; Γιατί δέν θέλησαν νά ἔρθουν στά καλά τους; Γιατί, ἐνῶ ἔβλεπαν τά πρῶτα σημάδια, δέν πίστεψαν στά κατοπινά; Γιατί ἐνῶ προϊδεάσθηκαν ἀπό τά παράξενα καί διαφορετικά, δέν ἀποδέχθηκαν τά ὅσα ἔγιναν μετά;

Διότι, ὅσα ἔγιναν στήν ἀρχή γύρω ἀπό αὐτήν, δέν ἦσαν συμπτωματικά καί τυχαῖα, ἀλλ᾽ ὅλα ἦταν προμηνύματα γιά ὅσα θά γίνονταν στή συνέχεια.

Ἐπί τέλους ἄς μᾶς ποῦν τίς ματαιοπονίες τους αὐτοί πού θεωροῦνται σοφοί. Γιατί ἡ θυγατέρα καμμιᾶς ἀπό τίς στεῖρες πού γέννησαν δέν ὁδηγήθηκε στά ἅγια τῶν ἁγίων

καί δέν παραλήφθηκε ἀπό τούς προφήτας;

Σίγουρα, αὐτοί πού λεπτολογοῦν πάνω σ᾽ αὐτά, τίποτα δέν εἶχαν νά ποῦν, ὅπως (δέν εἶχαν νά ποῦν τίποτα) καί οἱ μεταγενέστεροι ὁμόφρονές τους γιά τόν υἱό ἐκείνης, ἀλλ᾽ ἁπλῶς σήκωναν τούς ὤμους μέ τήν ἀπορία· «Ἄραγε τί θά γίνη αὐτό τό παιδί;» Τίποτε ἀπολύτως δέν εἶχαν νά ποῦν.

Σίγουρα μποροῦν νά πορεύωνται τόν δρόμο τῆς ἀπωλείας ὅσοι ἔχουν πλανεμένη πίστι, καί εἶναι ἐλεύθεροι νά πέφτουν στόν λάκκο πού μόνοι τους ἔσκαψαν.

Ὅμως ἐμεῖς, ὁ περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ, ἱερεῖς καί ἄρχοντες, δοῦλοι καί ἐλεύθεροι, τεχνῖτες καί γεωργοί, ἄνδρες καί γυναῖκες, ἐλᾶτε νά συγκεντρωθοῦμε πρός τιμήν τῆς Θεοτόκου καί, κατ᾽ οἰκονομίαν, νά παρακολουθήσωμε ὅσα θαυμαστά τῆς ἔγιναν. Πῶς δηλ. προσφέρεται σήμερα ἀπό τούς γονεῖς της, ἡ καθ᾽ ὅλα ἱερή, στό ναό τοῦ Θεοῦ, καί ἀπό τούς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ ὁδηγεῖται. Πῶς ὁ προφήτης αὐτήν τήν δέχεται μέσα στό ναό καί τήν εἰσάγει στά ἅδυτα, χωρίς ἀντίρρησι, χωρίς νά πῇ στούς γονεῖς της·

Δέν τό κάνω αὐτό τό πρωτόφαντο τόλμημα καί νά φέρω ἕνα κορίτσι νά ζῇ συνέχεια στά ἅγια τῶν ἁγίων, ὅπου μόνον σέ ἐμένα μία φορά τό χρόνο μοῦ δόθηκε ἡ ἐντολή νά μπαίνω. Ὁ προφήτης ἐκεῖνος τίποτε ἀπό αὐτά δέν εἶπε, ἀλλά τή δέχεται μέ προθυμία, ὡσάν νά προγνώριζε αὐτό πού θά γινόταν, ἐξ ἄλλου προφήτης ἦταν, σίγουρα ἐπειδή τήν περίμενε καί τήν ἀνέμενε, ὅπως τόν υἱό της μετά ἀπό αὐτήν ὁ Συμεών.

Ἔπειτα, ἀφοῦ χαιρέτησε βιαστικά τήν μητέρα, καί κρατώντας ἀπό τά χέρια τήν κόρη τήν προσφώνησε μέ αὐτά τά λόγια· Ἀπό ποῦ καί πῶς ἦρθες ἐδῶ, γυναῖκα, καί ποιός ὁ σκοπός τῆς πράξεώς σου; Καί πῶς, ἐνῶ δέν ἔχεις προηγούμενο παράδειγμα, ἔφερες καί ζητᾶς νά γίνη τοῦτο τό νέο δρᾶμα, πού δέν ἀκούσθηκε ἄλλη φορά, δηλ. νά ὁδηγεῖται κόρη καί νά ζῇ κάτω ἀπό τήν σκέπη τοῦ ναοῦ στά ἅγια; Πές μας ποιό εἶναι τό ἐπιχείρημά σου, ἡ δικαιολογία σου, καί τί ἔχεις στό μυαλό σου;

Ἐγώ, εἶπε στόν προφήτη ἡ συνώνυμη μέ τή χάρι γυναῖκα, προέρχομαι ἀπό ἱερατική γενιά, ἀπό τήν φυλή τοῦ Ἀαρών, ἔχω ρίζα προφητική καί βασιλική. Καί ἔγινα ἕνα κλαδί ἀπό Δαβίδ, τόν Σολομῶντα τούς διαδόχους τους, καί, ἐπί πλέον, εἶμαι συγγενής τῆς γυναῖκας σου Ἐλισάβετ. Μετά, στόν κατάληλο καιρό, συνδέθηκα μέ ἄνδρα κατά τό θέλημα τοῦ Δεσπότου. Βρέθηκα ὅμως στεῖρα καί ἄγονος γιά ἀρκετό καιρό καί ἐπειδή δέν μπόρεσα νά βρῶ κανένα φάρμακο, πού θά μέ ἀπάλλασε ἀπό τή συμφορά, κατέφυγα πρός τό Θεό τό μόνο κυρίαρχο, πού μπορεῖ νά δίνη διέξοδο στίς δυσκολίες, καί σ᾽ αὐτόν ἄνοιξα μέ σοβαρότητα τό στόμα μου, σ᾽ αὐτόν πού εἶναι ὁ μόνος φιλάνθρωπος, καί μέ πόνο καρδίας καί μέ δάκρυα στά μάτια ἔκραξα καί αὐτά τοῦ εἶπα·

Ὦ Κύριε, Κύριέ μου, ἀπευθύνομαι σέ σένα πού ἀκοῦς ἀμέσως τήν φωνή τῶν πονεμένων ψυχῶν.

Γιατί μέ διαφοροποίησες ἀπό τή φύσι τῶν προγόνων μου;

Γιατί μέ θεατρίνισες στήν γενιά μου, καί ἔκανες τά μέλη τῆς φυλῆς μου νά κινοῦν τό κεφάλι τους μέ νόημα;

Γιατί μέ ἔκανες συμμέτοχο τῆς κατάρας τῶν προφητῶν, δίνοντάς μου μήτρα ἄτεκνη καί μαστούς στερημένους ἀπό γάλα;

Γιατί ἀπέρριψες τίς προσφορές μου ὡς ἄτεκνης;

Γιατί μέ ἄφησες νά γίνω περίγελως στούς γνωστούς γείτονές μου;

Ρίξε τό βλέμμα σου πάνω μου Κύριε, ἄκουσε τήν προσευχή μου Δέσποτα, λυπήσου με Ἅγιε, κάνε με ὅμοια μέ τά πουλιά τοῦ οὐρανοῦ, μέ τά θηρία τῆς ξηρᾶς, μέ τά ψάρια τῆς θαλάσσης, διότι καί αὐτά εἶναι γόνιμα μπροστά σου. Νά μή φανῶ, Ὕψιστε, ἐγώ, πού ἀπό σένα ἔγινα σύμφωνα μέ τήν δική σου εἰκόνα, χειρότερη ἀπό τά ἄλογα ζῶα.

Κοντά σέ αὐτά πού εἶπα πρόσθεσα καί τοῦτο· Διότι δικό σου Δέσποτα, θά εἶναι δῶρο εὐχαριστήριο, σάν ἱερό τάμα, καί δῶρο πολύτιμο αὐτό, πού μοῦ δωρήθηκε ἀπό σένα τόν πλουσιότατο δωρητή τῶν τελείων χαρισμάτων.

Αὐτά ἐγώ (ἔλεγα) ὅσο βρισκόμουν ὑπαίθρια στόν δικό μου κῆπο, ρίχνοντας τό βλέμμα μου στούς οὐρανούς καί κτυπώντας τό στῆθος μου μέ τά χέρια μου ἔκραζα πρός τούς οὐρανούς. Ὁ δέ σύζυγός μου ἐνῶ βρισκόταν ὁλομόναχος στό βουνό καί γιά σαράντα μερόνυχτα νήστευε, καί γιά τόσα ἐκλιπαροῦσε τόν Θεό.

Ἔτσι λοιπόν ὁ φιλάνθρωπος Κύριος πού εἶναι πάντα πρόθυμος νά δείξη τόν οἶκτο του, ἀφοῦ κάμφθηκε ἀπό τίς προσευχές καί τῶν δυό μας, ἔστειλε τόν ἄγγελό του νά μᾶς ἀναγγείλη τή σύλληψι τῆς θυγατρός μας.

Ἀμέσως λοιπόν, ἀφοῦ διατάχθηκε ἡ φύσις ἀπό τό Θεό, ἀποδέχθηκε τό σπέρμα. Διότι αὐτή δέν εἶχε τολμήσει νά τό δεχθῆ, πρίν ἀπό τή θεία χάρι, παρά μόνον ἀφοῦ ἐκείνη πρώτη εἰσῆλθε, καί ἀφοῦ ἔτσι πέρασε, ἄνοιξε ἡ μήτρα τίς δικές της πύλες, καί ἀφοῦ δέχθηκε αὐτό πού τῆς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός, τό κράτησε μέσα της μέχρι πού, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, τό σπέρμα πού τοποθετήθηκε μέσα της, βγῆκε στό φῶς.

Εὐχαριστῶ τό Θεό μου μέ ὅσες εὐχαριστίες συνέθεσαν τά χείλη μου καί ἐκφώνησε τό στόμα μου μέσα στή θλῖψι μου. Καί γι᾽ αὐτό τό λόγο συγκέντρωσα τό χορό τῶν παρθένων, συγκάλεσα τούς ἱερεῖς, ξεσήκωσα τούς συγγενεῖς, καί σέ ὅλους ἔλεγα τά

παρακάτω·

Χαρεῖτε ὅλοι μαζί μου, διότι σήμερα ἀναδείχθηκα καί μητέρα καί ἀφιερώτρια, πού πρόσφερα τό δικό μου τέκνο ὄχι σέ ἐπίγειο βασιλέα, οὔτε ἦταν πρέπον, ἀλλά πού τό ἀφιέρωσα στόν ἐπουράνιο βασιλέα, ἀφοῦ ἦταν καί δικό του δῶρο.

Νά δεχθῆς λοιπόν, ὦ προφήτα τή δική μου θυγατέρα, νά τή δεχθῆς καί νά τήν εἰσαγάγης καί νά τή ριζώσης σέ τόπο ἁγιασμοῦ, καί νά ἑτοιμασθῆ γιά νά γίνη κατοικητήριο τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά περιεργάζεσαι τίποτε, μέχρις ὅτου ἐπιτρέψει νά πραγματοποιηθοῦν τά σχετικά μέ αὐτήν, αὐτός πού προτρέπει νά μείνει αὐτή ἐδῶ.

Αὐτά τά λόγια ἀφοῦ τά ἄκουσε ὁ Ζαχαρίας, ἀμέσως ἀπάντησε στή γυναῖκα καί εἶπε· Εὐλογημένη ἡ ρίζα σου πάντιμε, δοξασμένη ἡ μήτρα σου φίλανδρε καί πιό δοξασμένη ἡ ἀφιέρωσί σου φιλόθεε.

Μετά, ὅλος χαρά καί ἔχοντας στά χέρια του τήν κόρη, πρόθυμα τήν προσφέρει στά ἅγια τῶν ἁγίων, λέγοντας περίπου αὐτά τά λόγια πρός αὐτήν·

Ἔλα ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας μου.

Ἔλα ἔργο τῶν ἐδῶ συζύγων.

Ἔλα ἐπισφράγισμα τῆς διαθήκης του.

Ἔλα τό τέλος τῶν θελημάτων του.

Ἔλα φανέρωσις τῶν μυστηρίων του.

Ἔλα ὅραμα ὅλων τῶν προφητῶν.

Ἔλα ἕνωσις τῶν παλιά χωρισμένων.

Ἔλα στήριγμα τῶν ταπεινωμένων.

Ἔλα ἀνανέωσις τῶν παλιωμένων.

Ἔλα φῶς τῶν ὅσων βρίσκονται στό σκοτάδι.

Ἔλα τό πιό κανούριο καί θεῖο δώρημα.

Ἔλα Δέσποινα ὅλων τῶν θνητῶν, μπές στή δόξα τοῦ Κυρίου σου, τώρα μέν στήν κάτω καί πού πατεῖται, μετά ἀπό λίγο δέ στήν ἄνω καί ἄβατη στούς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀφοῦ μίλησε πρός τήν κόρη ὁ ἱερέας, τήν ὁδήγησε καί τήν ἄφησε ἐκεῖ πού τῆς ταίριαζε στό ναό τοῦ Θεοῦ, σάν σέ νυφικό δωμάτιο, καταχαρούμενη καί πολύ εὐχαριστημένη, τρίχρονη ὡς πρός τήν ἡλικία, ἀλλ᾽ ὡς πρός τό Θεό τῶν ὅλων καθ᾽ ὅλα τελεία.

Ἔμεινε λοιπόν αὐτή στά ἐσώτερα ἅγια τῶν ἁγίων, τρεφομένη ἀπό ἄγγελο μέ τροφή ἀμβροσίας καί ποτιζομένη μέ θεῖο νέκταρ, μέχρι τήν εἴσοδό της στήν ἐφηβεία. Καί τότε, μέ θεῖο νεῦμα καί μέ τή γνώμη τῶν ἱερέων δίνεται γι᾽ αὐτήν κλῆρος, καί μέ κλῆρο παίρνει τήν ἁγία αὐτή Παρθένο ὁ Ἰωσήφ ὁ δίκαιος καί κατ᾽ οἰκονομίαν τήν παραλαμβάνει ἀπό τό ναό τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἱερέων του, γιά νά ξεγελασθῆ ὁ ἀρχέκακος ὄφις, γιά νά μήν προσβάλη τήν καθαρή κόρη ὡς παρθένο, ἀλλά νά τήν προσπεράση ὡς μνηστευμένη.

Βρισκόταν λοιπόν ἡ πεντακάθαρη στό σπίτι τοῦ τέκτονος Ἰωσήφ φυλασσόμενη γιά τόν ἀρχιτέκτονα Θεό, μέχρις ὅτου πραγματοποιήθηκε σ᾽ αὐτήν τό πρίν ἀπό ὅλους τούς αἰῶνες κρυφό καί ἅγιο μυστήριο, καί ἀπό αὐτήν ὁ Θεός ἔγινε ὅμοιος μέ τούς ἀνθρώπους. Ἀλλά τοῦτο εἶναι θέμα ἄλλης πραγματείας καί εὐκαιρίας, πού ἄν τό ἐπιτρέψη ὁ καιρός θά γίνη ὁ ἀναγκαῖος λόγος. Τώρα στό προκείμενο πάλι, νά ἐπανέλθη ὁ λόγος καί, μέρα πού εἶναι, νά δοξολογηθοῦν σήμερα τά εἰσόδια.

Πήγαινε λοιπόν, ὦ Δέποινα Θεομῆτορ, πήγαινε στήν κληρωμένη θέσι σου, καί βάδιζε κοντά στόν Κύριο νά χαίρεσαι καί ἀγάλλεσαι, νά τρέφεσαι καί νά ἐλπίζης, περιμένοντας ἀπό μέρα σέ μέρα, τόν ἐρχομό μέσα σου τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τήν ἐπισκίασι τῆς δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου, καί τή σύλληψι τοῦ υἱοῦ σου, σύμφωνα μέ τήν προσφώνησι πού σοῦ ἔκανε ὁ Γαβριήλ.

Καί νά χαρίσης, σέ ὅσους τελοῦν τήν ἑορτή σου, τήν βοήθειά σου, τήν σκέπη σου καί τήν προστασία σου, σώζωντάς τους πάντοτε, μέ τίς ἱκεσίες σου, ἀπό κάθε ἀνάγκη καί κινδύνους, ἀρρώστιες καί δοκιμασίες καί διάφορες συμφορές, καί ἀπό τή μέλλουσα ἀπειλή τοῦ υἱοῦ σου.

Ὡς μητέρα τοῦ Δεσπότου καί τελεία δόσις τῶν ἐπιθυμητῶν, κατάταξέ τους σέ τόπους φωτός, εὐφροσύνης καί εἰρήνης. Νά γίνουν ἄλαλα τά πονηρά χείλη πού κακολογοῦν μέ ὑπερηφάνεια καί περιφρόνησι ἐσένα τή δίκαιη. Νά ἐκμηδενισθῆ ἡ παρουσία τους μέσα στήν πόλι σου, νά ντραποῦν καί νά σβήσουν, καί νά καταλάβουν ὅτι τό ὄνομά σου εἶναι Δέσποινα καί ὅτι ἐσύ εἶσαι ἡ μόνη Θεόνυμφος Θεοτόκος.

Ἐμεῖς ἐσένα μέ πίστι σέ εὐλογοῦμε, μέ πόθο σέ δοξολογοῦμε καί μέ φόβο σέ προσκυνοῦμε, πάντοτε ἐσένα μεγαλύνοντες καί μέ σεβασμό μακαρίζοντες.

Διότι πράγματι εἶναι μακάριος ὁ πατέρας σου ἀπό τούς ἀνθρώπους καί ἡ μητέρα σου ἀπό τίς γυναῖκες.

Μακάριο τό σπίτι σου

Μακάριοι οἱ γνωστοί σου

Μακάριοι ὅσοι σέ εἶδανε

Μακάριοι ὅσοι σοῦ μίλησαν

Μακάριοι οἱ τόποι σου

Μακάριος ὁ ναός στόν ὁποῖο σέ ἀφιερώσανε,

Μακάριος ὁ Ζαχαρίας πού σέ ἀγκάλιασε.

Μακάριο τό κρεββάτι σου.

Μακάριος ὁ τάφος σου.

Διότι ἐσύ εἶσαι ἡ τιμή ὅσων σέ τιμοῦν καί βραβεῖο τῶν βραβείων καί κορυφή τῶν κορυφῶν, ἡ μόνη θεία δροσιά τοῦ ἐσωτερικοῦ μου καύσωνος, ἡ θεοστάλακτη δροσιά τῆς ξεραμένης μου καρδιᾶς, τῆς μαύρης μου ψυχῆς ἡ φωτεινότατη λαμπάδα, ὁ ὁδηγός τῆς πορείας μου, ἡ δύναμις τῆς ἀσθενείας μου, τό ντύσιμο τῆς γυμνότητός μου, ὁ πλοῦτος τῆς πτωχείας μου, ἡ θεραπεία τῶν ἀγιάτρευτων πληγῶν, τό σκούπισμα τῶν δακρύων, τό σταμάτημα τῶν στεναγμῶν, ἡ μεταστροφή τῶν συμφορῶν, ἡ ἐλάφρυνσις τῶν πόνων, τό λύσιμο τῶν δεσμῶν, ἡ μόνη ἐλπίδα κατά τῆς πικρίας.

Εἰσάκουσε τίς προσευχές μου, συμπόνεσε τούς στεναγμούς μου, ἐλέησέ με μαλακώνοντας ἀπό τά δάκρυά μου, λυπήσου με ὡς μητέρα τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ρίξε τό βλέμμα σου πάνω μου καί ἠρέμησε τήν τρικυμία μου.

Ἰκανοποίησέ μου τή μεγάλη ἐπιθυμία καί κατάταξέ με μαζί μέ τή σύζυγό μου καί δική σου δούλη, στήν γῆ τῶν πράων, στίς σκηνές τῶν δικαίων, στό χορό τῶν ἁγίων.

Καί ἀξίωσέ με, ἐσύ πού εἶσαι ἡ προστασία ὅλων, ἡ χαρά καί ἡ λαμπρή εὐθυμία ὅλων, νά χαιρόμαστε μέσα σέ αὐτή, σέ παρακαλῶ, τή χαρά, τήν πραγματικά ἀνέκφραστη πού προέρχεται ἀπό τό Θεό καί βασιλέα τόν γεννημένο ἀπό σένα, καί στόν ἄφθαρτό σου νυμφῶνα καί στήν ἀτελείωτη καί ἀπέραντη βασιλεία σου.

Πράγματι, Δέσποινα, καί δική μου καταφυγή, ἡ ζωή καί ἡ βοήθειά μου, τό ὅπλο καί τό καμάρι μου, ἡ ἐλπίδα καί ἡ δύναμίς μου, δῶσε μαζί μέ αὐτήν νά ἀπολαύσω τίς ἀνεκδιήγητες καί ἀκατάληπτες δωρεές στήν ἐπουράνιο διαμονή. Διότι ἔχεις μαζί μέ τήν θέλησι καί τόν τρόπο, ὡς μητέρα τοῦ Ὑψίστου, καί γι᾽ αὐτό τολμῶ νά τό ζητήσω.

Μή λοιπόν γίνει νά στερηθῶ, πανάχραντε καί κυρία Δέσποινα, αὐτό πού περιμένω, ἀλλά νά τό πετύχω αὐτό, Θεόνυμφε, πού εἶσαι ὁλονῶν προσδοκία καί ἀναμονή, ἐσύ πού, μέ τρόπο πού ξεπερνάει τή λογική, γέννησες τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τόν ἀληθινό Θεό καί Δεσπότη, στόν ὁποῖο ταιριάζει κάθε δόξα, τιμή καί προσκύνημα, μαζί μέ τόν χωρίς ἀρχή Πατέρα του καί τό ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα καί πάντα, καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr)